

Bezčasí

Bylo to celkem na pendrek. Nikde nikdo. Pavel nadobro zmizel. P# taky. O M# jsem neslyšel už dávno. Jen Martin a Lukáš byli, jenže my jsme tak trochu přestali i hrát – já jsem sice sám hrál pořád, ale společně moc ne, jen občas někde v hospodě, kde nás snesli a nevyhnali, když už jsme se náhodou domluvili a sešli. Ale i v tomhle se časy měnily: jednou nám řekli, at' *jdeme s těma kytárama do hajzlu*, že chtějí poslouchat juke-box... Blížil se přelom milénia a lidi blbli. Místo hraní jsme začali pít. Tady já a Martin – v podstatě z nouze, protože jednak bylo pořád hnusně, jednak jsme byli víceméně zvyklí trávit čas se svýma slečnama... a ty o nás teď nestály. Nikdo o nás nestál, bylo bezčasí. A tak jsme seděli a kecali o všem a do všeho. Všem do všeho. Sobě do všeho. Sobě do sebe.

Chodili jsme do hospody víceméně denně. Bylo to o zblbnutí a taky jsme z toho blbli. Zajímavý ale bylo, že jsem neztratil ani kus svý pracovní zodpovědnosti, protože napřed jsem si vždycky připravil všechno na další den, opravil testy a co bylo potřeba do školy, psal nebo dokončil článek, fotil... a pak teprve šel na pivo. Ne naopak. Nikdy jsem nepil ve škole, nikdy nepřišel opilej. Někdy jsem měl kocovinu, ale kdo ji někdy neměl? Pili jsme Plzeň a fernet a jedli uzený matesy. Utratili jsme za to dost. Ani dneska si ale nemyslím, že by to byly vyhozený prachy, protože jsem toho taky dost vymyslel. A nejen písniček, tak vůbec. Už jsem věděl, že se může v životě stát leccos. To je mimochodem dobrý zjištění i obecně, nejen v situaci, v který jsme byli teď.

Nebylo to lehké. Michal byl z toho světa, kde on má říkat jiným, co mají dělat, aniž by to někdo alespoň občas řekl jemu, docela zmatený. A unavený. Petra byla jednoznačně veliká ztráta, chyběla mu. Chybělo mu i 7.000 vzdušných čar, které si spolu malovali, když byli každý na jiném konci Evropy, světa a vesmíru. A teď už čáry nebyly, teď už byli jenom sami – nebo aspoň Michal byl sám. I přes to všechno ale byly i jiné věci, třeba nové texty, nová hudba, nová rána, nové dny, nové pocity... Dalo se to kupodivu přežít, hlavně díky „čekání na to, co bude“; tak si totiž psychologicky alespoň částečně vzdělaný Michal přeznačil a přecharakterizoval toto bezčasí, které tehdy vládlo nad lidmi, věcmi i vztahy. Psycholog by ještě dodal, že si zvýšenou aktivitou v „mimovztahových“ záležitostech jako psaní, hudba nebo fotografie léčil to obvinění, že nemá cíle, že nemá motivaci. Právě to se stalo motivací – aby všem dokázal, že nejen má cíle, ale že jich i dosáhne. Všem to bylo ale víceméně jedno.

Třetí odmocnina lásky

**Nesu si ráno
Takový jaký jsem chtěl
Můžeš si sáhnout
- je hořký jak chmel
půlnočních piv
Proč jsem tě nepotkal
o život dřív...**

Nemám náladu
na obrázky
Nemám náladu
nic čist
Čas chodí pozadu
Jsem třetí odmocnina lásky

Do láhve vína
zarazíme mlčení klín
Jsi cizí a jiná
jak můj dlouhý stín
co k večeru mám
Jsem tak svobodnej
až jsem z toho sám

Je čas abych platil
Ráno je ten nejdražší bar
Někdo z nás ztratil
všech 7.000 vzdušných čar
Ten někdo jsi ty
a já platím výkupné
za pocity...

Byly to takový blbý počty. Všeho půlka. Ovoce bez zeleniny. Ztráty bez nálezů. Mach bez Šebestový. Jin bez jangu. A tak.

Škola žila svým vlastním životem. To znamená, že se toho vlastně zas tak moc nedělo. Pořád mě něco překvapovalo, ale už ne tak, abych si z toho něco dělal. To by se člověk musel zbláznit, což se taky některým učitelkám povedlo. Každý člověk asi zná nějakou bláznivou úcu, jsou jich fakt mraky. Chlapa nějak moc postiženýho učitelským povoláním jsem neviděl, ale určitě taky jsou. Postupně jsem si zvykal. Skamarádil jsem se nějakýma lidma – víc bylo studentů, ale i pár kolegů. Tedy kolegyň, tady jsem totiž pochopil, co se myslí tím *přefeminizovaným* školstvím. Chlap byl ve škole exotickéj úkaz. Byl jsem teda exot. Učení mi celkem šlo. Učil jsem se učit. Ale jinak jsem zůstával víceméně samotářem – nechodil jsem na kávový dýchánky kolegyň, nechodil jsem po škole s nima nikam... Byl jsem kolega z práce. Jinak nic. Bylo to tak lepší. Nebo aspoň bezpečnější. Lidí jsem se vlastně asi trochu bál. Jestli jsem byl předtím nespolečenskéj týpek, teď se to jen prohloubilo. Ve všech sešlostech většího počtu lidí jsem – i proti své vůli – viděl nebezpečí. Mohl jsem jít třeba na pivo, ale přicházel a odcházel jsem vždycky sám, když se mi chtělo.

Přišla za mnou Monika z klubu, jestli nechceme zahrát na nějaký akci, kde budou naši lidi a Dánové, který zrovna přijeli. Tak jsme tam šli, bylo to někde na Vinohradech a bylo to skvělý. Já, Martin, Lukáš... a lidi, který poslouchali. Dánové ne, protože nerozuměli naší, podle nich divný, řeči, ale to bylo fuk. Měli jsme tam „svoje“ Čechy a seděli tam s nima asi do 5 ráno a pořád se o něčem bavili a hráli a kecali a hráli... Měl jsem už pár měsíců novou kytaru Takamine s piezo-snímačema a aktivní elektronikou, která byla fakt dobrá a fakt drahá. Koupil jsem si ji za peníze z poslední brigády ten poslední rok na VŠ. Měl jsem ji rád a pořád hraje. Dobře. Martin časem zakoupil velký jumbo

stejný značky a dohromady to znělo zase o něco líp než jindy. A v tom klubu – myslím, že se jmenoval Malaché – to znělo úplně nejlíp. Dokonce i já jsem si říkal, že se nedivím, když se to někomu líbí. A to je co říct, protože já byl nespokojenej prakticky v jednom kuse.

Jen kousek od kina, kde byli s P# naposledy, byl onen klub. Spoluhráči už Michala za tu dobu znali a věděli, že tam je všechno dobré, že jsou (nebo aspoň Michal že je) v nějaké bublině, kam žádné nebezpečí nemůže. Michal s nimi o tom nikdy moc nemluvil, vlastně s nimi komunikoval prostřednictvím svých textů. „Tohle jsem napsal, pojďme to zkusit...“ – a tak zkoušeli. Snad se nad těmi texty někdy zamýšleli, říkal si Michal. Snad to neberou jenom jako výplň hudby...

Tak uteklo jaro – hlavně v hospodě nebo spíš hospodách. Hráli jsme jen občas spolu, ale já hrál pořád, hlavně sám doma po nocích v kuchyni a díval se do tmavý zahrady, kde nebylo vidět vůbec nic. Hodně jsem psal. Hodně jsem vyhazoval. Svět se začal vracet do normálu. Vlastně ne svět, ale moje vnímání světa. Lukáš nadával, že málo hrajeme, ať se na ty své problémy vykašleme a jsme zas normální... Museli jsme ho strašně srát, protože jsme řešili něco, co jednak vyřešit nešlo, jednak on to měl dávno za sebou, protože byl a je o 8 let starší než já. Teď bych asi nadával taky, kdyby někdo blbnul jako já a Martin. Bylo by to ovšem k ničemu, protože – a to už jsem říkal, takže se budu zase opakovat – zkušenost je nepřenosná. Lidi na to pořád zapomínají. Neměli by, protože to přináší zbytečný hádky a konflikty.

Nevzpomínej, to se nesluší

Za tenkou stěnou cítím tvůj dech
Najednou vím jak daleko je břeh
Břeh našich plánů
co jsem s tebou měl
V boha tak věřit a na něj to svést
Za každým rohem tisíce cest
Kde moře hledám
jenom potok zbyl

To ticho duní, duní do uší
Nevzpomínej – to se nesluší
Jsme jen příběh
který ztratil děj...

Tvůj pozdrav ráno pálí jak led
Vím že chceš jít a nic už nevědět
Na koho myslíš
ptát se tě mám strach
Je hezčí, lepší, tvůj a tak dál
Mý fotky zahod' a dopisy spal
Na stůl tiše polož
lesklý klíč

Občas jsem si všiml, že se mi líbí nějaká ženská. I cizí, protože M# na mě už dávno zvysoka kašlala (i když by to nepřiznala, bylo to tak a ozvala se, jen když něco potřebovala, což je víceméně normální, ale mně to tehdy hrozně vadilo a u některých lidí mi to vadí pořád, jenže teď už je umím poslat do háje – některý a někdy, nic není dokonalý) a protože P# byla pořád někde pryč a taky mě zrovna nevyhledávala. Hedvika byla vdaná, Lucie hledala vhodného manžela... a tak dále. Bylo potřeba objevovat nové kontinenty, na těch starých jsem byl beznadějně odepsanej. Vlastně to tak má bejt, jenže zas je možný to pochopit až zpětně. Pokora před tím, že věci dopadají většinou tak, jak dopadnout mají, ta mi scházela a schází. Přitom řešení určitý situace většinou existuje nezávisle na tom, o co se ubohej a bezmocnej človíček snaží. Jenže to by vyžadovalo, abych byl nějaký stoik nebo buddhista – a já nebyl ani jedno. Vždycky jsem se násilně snažil něco řešit, lámal to přes koleno a ono to nešlo. Nikdy to nejde. Svět kolem mě víceméně odepsal. Zatím jsem ještě nebyl odepsanej sám u sebe, to přišlo až časem.

Bylo jaro a já fotil novým foťákem Olympus, na kterej jsem si našetřil z platu. Přestal jsem chodit na ty Plzně a fernety a matesy a hned jsem měl v peněženke víc. Mělo to ale jednu zásadní nevýhodu – mnohem míň jsem se viděl s Martinem. Vlastně na tom asi byl hůř než já. Ten rozchod s Magdou ho sebral tak, že prakticky vůbec nestudoval a málem ho ze školy vylili, což by ve třetáku byla docela škoda. Rozhodl se opakovat ročník, nakonec vystudoval a je z něj *pan inženýr*, ale co dělal ten rok místo školy tak intenzivně, že musel opakovat ročník, to fakt nevím. Asi že jsem se neptal. Nešlo o školu, čert vem VŠ, ale spíš o to, že člověk, když dlouho nedělá nic pořádného, zblbne a pak už těch pořádných věcí není ani schopen, i když zase chce, nebo to pak dá mnohem větší práci. Na to jsem si dával pozor, abych do toho nespádl, proto jsem i to pití docela brzdil. Pomalu mi totiž začínalo připadat, že den bez chlastu stojí za hovno, což je samozřejmě omyl. Byl čas přestat s pitomostma a začít dělat něco pořádného – ovšem to „pořádný“ je dost relativní pojem. Jakýkoli Něco je lepší než Nic. Takže jsem se pustil do novejšch pitomostí, když už pořádný věci se mi nějak vyhýbaly.

Psal jsem články o focení a pomalu získával nějakou novinářskou rutinu. Pořídil jsem si počítač, abych nebyl 100 let za opicema. Teda vlastně jsem ho dostal zadarmo, každou věc od někoho jinýho, ale dohromady to fungovalo, což zařídil Martinův brácha Honza. Počítač byl celkem křáp, byl jsem za opicema už jen asi 54 let, ale psát texty počítač zvládal levou zadní, tisknul taky, a tak jsem už nemusel tlouct do mechanickýho stroje. Občas jsem P#2 odnesl článek na disketě a fotky k naskenování do článku. Pomalu ale jistě jsem byl schopnej zase vcelku normálně existovat i bez P#. Bolelo to, ale rány se hojily. Chtěl jsem bejt dobrej fotograf, chtěl jsem dobře psát, dobře hrát, dobře... Hej, P#, fakt nemám žádný cíle? Jenže P# už byly moje cíle dávno někde.

Časem se z našeho původního skromnýho internetovýho magazínu stal míň skromnej, z P#2 se byla najednou firma a ta spustila i elektronický obchod, což byla opravdu tehdy v Čechách skoro

rarita. Čtenářů přibývalo a peněz vlastně taky. Stal jsem se placeným redaktorem a měl jsem nějaký prachy na focení, který mě zajímalo čím dál tím víc. Taky jsem toho o něm čím dál víc věděl. A měl jsem už nověj počítač a doma internet a už jsem byl „in“, což bylo dobrý. Internet mě dostal, bylo tam všechno, co jsem potřeboval. Učil jsem se. Už jsem uměl leccos, i přeinstalovat celej počítač, když jsem si ho nějakou svou blbostí zbořil. Už jsem nemusel kdekoho otravovat, jak se to nebo ono dělá. Bylo to zajímavý a já měl dobrej pocit, že zas je něco novýho, v čem se můžu zlepšovat. Zní to jako nějaká blbá fráze, ale je to tak.

Vždycky je důležité začít s něčím novým, když něco předchozího (nerad bych psal „staré“, protože to je jiná kategorie) skončí. Jak to psal pan Seifert? „Na každém konci je krásné to, že něco nového začíná.“ Jenže často je tak těžké něco začít, zvlášť, když člověk ani sám neví, co by to mělo nebo mohlo být.

Michal o sobě vždycky pochyboval, ale i v tomhle směru se trochu „lepšil“ – pochyboval čím dál méně, bohužel v tom směru, že přestával pochybovat o tom, že sám za nic nestojí. Nepochyboval už o tom, že je prostě k ničemu. Skeptik by řekl, že aspoň sám věděl, na čem je. Ale nežilo se mu s tou novou jistotou o nic lépe než předtím.

Poslední den školy, hned po vysvědčení, jsem jel s klubem na pár dní do Krkonoš. Žádněj program jsem neměl, byly prázdniny a já za to volno ještě navíc bral plat, tak proč ne. Bydleli jsme v takový starý chalupě, sami si vařili a já občas tajně (protože jsem byl pedagogickej pracovník) skočil na pivo do blížký hospody. Jen tak, na chuť, žádný chlastání, to už jsem měl nějak za sebou. Byl to takovej malej tábor.

Byly tam samozřejmě i holky a já měl s sebou kytaru – smrtící kombinace. Jedna z těch pěknějch holek mě pořád lákala, ať se s ní jdu projít a na cigáro a nevím, na co ještě, ale já nikdy nešel, protože to byla studentka a protože jsem se jí bál, jako jsem se bál všeho a všech, i když jsem to pořád maskoval vtipnýma a drsnýma hláškama. Sice jsem jí ani celou její třídu neučil, ale to na věci nic neměnilo. Jmenovala se Denisa a hrozně se mi líbila, byla to modrooká blondýna, nekomplikovaná osoba, která mě, ačkoli jsem to sám sobě asi stokrát zakázal, zajímala čím dál víc.

Jakožto promovanej psycholog bych si mohl klidně zdůvodnit, že jsem podvědomě hledal opak P#, která byla složitá tmavooká bruneta. Chytrá. Denisa ani moc chytrá nebyla, ale to jsem si nechtěl přiznat, i když jsem to víceméně věděl. Jenže co vědět nechci, jako bych nevěděl... Povíдали jsme si, hrál jsem a taky jsem jí půjčil bundu, když jsme šli na velkej výlet. Byla mlha, ale na hřebeni se najednou udělalo tak krásně, že jsem z toho byl úplně dojatej. Popsat to neumím, takže se nebojte, přírodní lyrika fakt nebude. V noci se mi o ní zdálo, když ležela ve spacáku jen kousek ode mě.

Zajímala mě. A říkal jsem si, že z toho asi bude průser, jenže i to by bylo lepší než to nic, který mě už od zimy obestíralo. Vstával jsem z mrtvých, protože jen jako živý jsem si mohl vyrobit další problémy. Bez nich bych to asi nebyl já.

Chtěl bych...

Chtěl bych mít kousek tvého mládí
Chtěl bych znát všechno co ti vadí
To všechno bych bral
Jak to bude dál...?

Chtěl bych mít i tvé oči v pláči
Chtěl bych mít pocit že mi stačí
prostě s tebou být
lásku mít a klid

Lásku a klid
s tebou nejde nenajít
Je to jako hlad
co mě budí tisíckrát
Prostě tě mám rád

Chtěl bych být pravidlem tvých náhod
Chtěl bych mít na tvé city návod
Vědět kudy kam
Nebýt na to sám

No jo. Takhle nějak to bylo – a jak píše Karel Plíhal: *jedlo se, zpívalo, pilo...* Čas utíkal a zas bylo i bez toho, co já chci nebo co bych chtěl, jasný, jak to dopadne. Ta písnička se mi líbí pořád. Dobře se hraje a možná vůbec není o tom, co jsem před chvílí napsal. Nevím, jak mě napadla.

Vyměnili jsme si adresy. Prázdniny utíkaly tak nějak nijak, jedinou akcí, kterou si pamatuju, byl vandr po Bílých Karpatech s Martinem. Měli jsme bágly a táhli se do kopců, dívali se do údolí, pili slovenský pivo a točenou kofolu, nadávali, když nám ujel autobus, v Trenčíně spali v kempu na ostrově a chodili se každou chvíli dívat, jestli se Váh už rozvodnil, nebo ještě ne. Jedli jsme v malejch krámech a občas v hospodě, když tam náhodou vařili. Jezdili jsme vlakem. Fotil jsem. Přemýšlel. Bylo to stejně marný.

V Nitře, kam jsme dojeli nějakým hrozným motorákem, jsme dospávali na lavičkách na nádraží a přišla nás zkontrolovat policie. Pak nás nechali už spát a my asi v 5, když se rozednilo, vyrazili do města. Hospody byly otevřené, což byl první šok. Druhý překvapení bylo to, že byly naprosto nacpaný chlapama, co do sebe lámali Šariš a borovičku. Naivně jsme se domnívali, že dostaneme něco k snídani. Ale měli jen to, co snídali ti chlapi, kterým za chvíli začínala někde šichta. Pivo v 5 ráno, to je fakt velká poezie... A taky jsme asi o hodinu později viděli zavíračku v nějakým bordelu – normálně ty holky šly domů, volaly na sebe, zdravily se s taxikářema a mávaly na své

zákazníky... Divná věc. Město jsme si prohlídli a pak zas táhli jinam, tuším, že do Trenčianských Teplic. A pak domů.

Ty blond lokny a modrý oči mi chyběly, když jsem je neviděl. Poslala mi pohled a pak další. Četl jsem je často, ale nenapsal jí nic, protože jsem pořád nevěděl, jestli do toho mám jít. Studentka ze školy... a učitel... a tak. Došel mi i dopis, kde bylo, že má brigádu na Pavláku v bance a že tam končí tehdy a tehdy. A já tam třikrát šel a díval se z bezpečného krytu průchodu protějšího domu, že tam fakt je a fakt je to ona. Sledoval jsem ji a pořád se díval, jestli tam někde někdo čeká, jestli někoho má. Připadalo mi, že každéj někoho má. A bál jsem se taky, že mě tam uvidí ona nebo někdo jinej, kdo se mě bude vyptávat, co tam vlastně dělám. Měl jsem vymyšlený nějaký výmluvy, proč jdu zrovna náhodou kolem. Počtvrtý už jsem vylezl ven a šel za ní. Kupodivu to byl poslední den její brigády. Jsou prostě věci mezi nebem a zemí...

Courali jsme po Praze a připadala mi skvělá, i když to byla druhačka ze střední školy. Teda už vlastně skoro třetáčka, byl konec prázdnin. Nemusela domů, protože rodiče byli na chalupě. Domluvili jsme se, že k ní přijdu na návštěvu někdy v příštím týdnu, protože rodiče budou ještě pořád na dovolené. Byla to jasná výzva a já byl z toho úplně vyřízenej, i když to byl marnej a předem prohranej boj. Jenže to jsem tradičně nevěděl. Jel jsem tam celkem třikrát, z toho dvakrát jsem ujel dřív, než jsem zaparkoval a než jsem vystoupil z auta. Pokaždý mě viděla, protože mě asi skoro nonstop vyhlížela. To mi ale řekla až po čase, do té doby jsem byl přesvědčeněj o svý nenápadnosti. Tehdy o těch prázdninách jsem si pořídil mobil, ale ještě to nebyla tak úplně běžná věc, rozhodně ne tak, aby ho měl každéj jako teď. Technika mě odjakživa zajímala, a tak jsem měl mobil, ale moc ani neměl komu volat. Mně nevolal nikdo. Ona ještě mobil neměla, takže jsem jí nemohl napsat třeba SMS, jestli je doma a tak. Pro dnešní lidi nepředstavitelná věc, ale není to ještě tak dávno. Věci se mění rychle. Lidi ještě rychleji.

Nakonec jsem na tu návštěvu šel. Seděli jsme na světlým koberci ve velkým obýváku, pili nějakéj divnej čaj a já hrál. To je taková obrana útokem – je lepší hrát než říkat nějaký kraviny. Písničky, navíc vlastní, vypadají vždycky dobře. Ale jí nezajímaly písničky, jí jsem zajímal já. A mě ona. Tak na co jsme vlastně čekali...? Stejně nebylo vyhnutí.

Odložil jsem kytaru a byl jsem v tu ránu ztracenej, protože jsem jí prostě musel políbit, jinak by si už myslela, že jsem divnej (takhle si to asi myslela až pozdějc). A neskončili jsme jen u toho, jak to tak v prázdným bytě chodí. Pak jsme se dívali z balkonu na Vltavu a bylo jasný, že se nevidíme naposledy – a nejen kvůli tomu, že jsem jí chtě nechtě musel potkávat ve škole. Já jí potkávat chtěl. Ona mě asi taky, aspoň to říkala. Viděl jsem se málem v kriminále, jenže nic se nejl tak horký, jak se to uvaří. Tohle byla sice pořádně horká kaše, ale všem kolem to bylo fuk. A tak jsme spolu začali

chodit a bylo to hrozně tajný, jenže to jsme si spíš mysleli. Nakonec to samozřejmě věděli všichni, asi se i sama pochlubila. Vědělo se to nakonec i ve škole. A kupodivu to i tam všem bylo jedno, aspoň se mnou o tom nikdy nikdo nemluvil, nikdy jsem nešel na koberec, jen jsem v tý jejich třídě nikdy nesuploval a tak. Překvapilo mě to, protože to bylo minimálně neetický, nebo jak se to vlastně vůbec říká. Kdo jsi bez viny, hod' kamenem.

Problém byl spíš doma – a to u mě i u D#. Její máma byla divná ženská. Každá máma chce pro dceru jen to nejlepší, ale jde taky o metody, který k tomu používá. Jasně, že se jí nelíbilo, že dcera chodí s učitelem ze své školy, na tom není nic nepochopitelného. Na jejím místě bych taky asi nejásal. Ale to neřekla – pořád jí jen cpala, že určitě mám někde dítě, že jsem děvkař, že určitě mám kdeco s bůhvíkolika studentkama a tak. Podle ní jsem byl málem zločinec. Nebylo to fér, protože já se nemohl bránit nijak jinak než pravdou, která byla hrozně jednoduchá (a proto se jí těžko věří) – prostě se mi D# líbila, měl jsem ji rád a nepodváděl jsem ji ani sebe, neměl jsem žádnýho kostlivce ve skříni, jak se říká. Natož pak dítě – a ve skříni jsem měl jenom oblečení...

Nebylo to fér, protože já nemohl říct, že její máma je slepice, která místo argumentů používá předsudky. Za čas si asi zvykla, ale ráda mě neměla nikdy. Co si budeme povídat, já ji taky ne. Taky si o mně myslela, že mám vysokoškolskej titul hlavně proto, abych jí a všem, který ho nemají, dával najevo, že jsem něco víc. To jsem neudělal nikdy a ani tam ne – proč taky? Určitě jsem tam nepřišel a necpal jí, že jsem ten a ten „pan magistr“, to by mě hanba fackovala. Znáám spoustu pitomců s titulem, stejně jako chytrý i moudrý lidi bez něj. Titul je jen slovo, jen značka, ne podstata. Ale vysvětlujte to někomu, kdo chápat nechce a možná ani nemůže. Každopádně Denisina máma chtěla, aby D# šla po škole studovat hlavně proto, *aby všichni viděli*. Rodičovskej komplex. Ach jo.

U nás doma taky problém, protože ačkoli jsem „oficiálně“ nikoho neměl, pořád jsem někam mizel i bez kytary, takže jim to bylo divný a ptali se. A jelikož moji rodiče nejsou pitomci, dali si dvě a dvě dohromady, brácha to na mě ještě navíc nakonec prásknul a bylo to jasný. Vymlouvali mi to a říkali, že bude průser. Tak to jsem fakt ale nepotřeboval slyšet, protože jsem si to myslel taky. Chtěli ji aspoň vidět (asi než mě zavřou), tak jsme domluvili nějakou večeři. Na ní se D# bohužel chovala úplně pitomě – skoro nemluvila, skoro nejedla. Asi se u nás necítila dobře. Chápal jsem to, ale stejně mě to štvalo, protože se mohla v zájmu věci aspoň trochu přetvařovat. Naši se s D# bavili normálně, nebo se teda snažili, ale byl to dost jednostrannej dialog. Věděl jsem, že si naši o ní myslí, že je to pitomá nána a já korunovanej vůl, protože tahle holka za nic nestojí. Měli pravdu, jak už tak rodiče mívají. A právě proto jsem se rozhodl, že s ní budu dál, protože jsem měl nějaký záchvat romantický lásky a myslel si, že nedostatek jejího zájmu o cokoli je jen nějaký zdání, že krčení ramen místo odpovědi je vlastně roztomilý a že právě já ji povedu životem a tak. Na podobný kraviny jsem vážně

myslel, to asi proto, abych si nemusel přiznat, že naši mají pravdu. Chtěl jsem jim prakticky dokázat, jak se pletou.

Nějak si nemůžu vzpomenout, o čem jsme se spolu bavili, protože její zájmy (jestli to tak vůbec jde nazvat) byly dost ubohý: bulvární informace, romantický filmy, ježdění na chalupu, kde se opalovala na zahradě, a dál už nic. O tom jsme se asi ale nebavili, protože já o tom nevím nic a vědět nechci. Asi jsme řešili školu – kdo jí vyzkoušel, co dostala a tak. Nezařizoval jsem jí žádnou protekci, stejně bych to neuměl. Chtěl jsem jí vyfotit, ale bylo to vždycky na dlouhý přemlouvání. Byla hezká a fotky nemluví. Přestože jsem jí přemluvil relativně často, většina těch fotek je nepovedených a nelíbí se mi skoro žádná. Fotky asi mluví, protože ty portréty fakt nebyly dobré. Radši jsem toho nechal. Ale měl jsem jí rád, fakt jo – i když teď, jak po sobě čtu, to tak nevypadá.

Kvůli D# jsem se pohádal i s Martinem, protože jemu přišla směšně pitomá a já jí bránil. Nakonec jsme se shodli, že je to vlastně jedno, že mu do toho nic není a že toho nechá. Napadá mě, že možná taky chtěl nějakou mladou naivku, která by žrala všechno, co se on uráčí říct, že potřeboval někoho, kdo by ho obdivoval, když už ho nechce ta, kterou obdivoval a miloval on. Některý studentky od nás pak zkoušel ulovit, ale vždycky je něčím znechutil. Já vím čím – a on dneska už asi taky. I když je ta holka sebestomnější, je třeba s ní jednat na rovinu jako se sobě rovným, i když to třeba tak není. Je potřeba to aspoň zahrát, když už to není pravda. Tohle on tehdy asi nevěděl. Já to taky neuměl takhle sesumírovat, jen jsem to tušil. Teď to sice vím a umím to i říct a vysvětlit, ale už to dávno nepotřebuju, což je vlastně dobře.

Byl to divnej vztah, jak už vztah učitele a o 8 let mladší studentky bejt musí. A přesto vydržel celý 2 roky, což je neuvěřitelný. Nakonec to věděli všichni – a všem to bylo jedno, nebo to rovnou schvalovali. O prázdninách jsme byli leckde. Třeba ve Vyšším Brodě v zimě na železničářský ubytovně, kde se dalo tak akorát přespat. Cestou domů jsme málem zmrzli v autě, protože mi nefungovalo topení, z Vyššího Brodu je to pořádně daleko a bylo asi -15. Fakt očištěc. Ale nemocný jsme kupodivu nebyli.

Jindy v zimě jsme byli v Jizerkách a domů jeli asi 5 hodin, protože bylo pod nulou a začalo pršet... Ještě nikdy jsem neviděl tolik nehod, ale já se žádný naštěstí nezúčastnil. Přijel jsem tehdy domů unavený tak, že jsem málem nemohl vylézt z auta – a zimou to nebylo, topení už šlo. V létě jsme byli dvakrát u moře, jednou ve Španělsku, jednou v Chorvatsku. Právě ve Španělsku vznikly první nápady na to, abych napsal krom textů k písničkám taky nějakou prózu. Prostě jsem se tam nudil, co si budeme povídat. D# by nejradši jen ležela na pláži. Měla přímo vědeckej systém opalování. Já četl a psal.

U moře jsme byli vlastně celkem třikrát – ještě taky na školním zájezdu, kterej jsem já vedl spolu s kolegyní Zdeňkou. Byla to báječná akce, jen mi dodneška není jasný, jak to, že se tam nic nestalo a že nás nezavřeli, protože jsme sice byli u moře a za všechno zodpovídali, ale studenty jsme viděli jen asi 4× denně, což fakt není moc. Žádný organizovaný koupání – prostě volno. To bylo psycho: podle všech předpisů jsme měli hlídat, do vody smělo maximálně 10 lidí a tak. Místo toho nám vždycky řekli, kdo s kým a kam jde – a bylo. Nikomu se nic nestalo, protože studenti nejsou pitomci – hlídali se sami navzájem. Celkem se tam přihodila jen jediná nepříjemnost – kluci rozbili ve svém bungalovu zrcadlo a museli ho platit. Jak říkám, žádnéj problém.

Večer jsem chodil k D# na pokoj a tam si s ní povídal a taky se jí dotýkal a nevěřil, že mi to celý prochází. Bylo to divný. A taky to divně skončilo, protože divnej příběh jinak skončit ani nemůže. Ještě ale nebyl konec, dva roky jsou dlouhá doba. Byli jsme v polovině. A mezi začátkem a koncem bylo ještě hodně věcí... Třeba jsem si pořídil nověj počítač (tentokrát fakt dělo), jiný a lepší foťáky... Napsal jsem nový písničky a některý z nich dodneška nikdo neslyšel. Ale nejen věci byly. Taky našťvaný telefony, když jsme se pohádali třeba o to, že jí nic nezajímá. Měl jsem dojem, že ani já ne. Ale i to se dá pochopit – všechno se okouká, každá hra se ohraje a pak už nudí. Nehodili jsme se k sobě. Nechtěl jsem například chodit na diskotéky. Nechápal jsem, co je tak skvělýho na tom se někde kroutit až do rána, vypít kdeco a pak se táhnout ráno domů a celej den spát. Ona nechápala, proč chci tam nebo onde fotit, když tam přece *nic není* nebo je to *ošklivý* (takový obrázky v těch svejch časopisech fakt neměla), proč čtu ty divný knihy a píšu písničky, který nikdy nezahrajou na Evropě 2 (jiný rádio snad ani neznala). Dá se říct, že jsme splnili jeden pro druhýho svou historickou úlohu... Ona mi dala vědomí, že musím líp vybírat, já jí zase přesvědčení, že lidi s titulem nemusí být vždycky to nejlepší.

V zimě roku, kdy byla D# už ve čtvrtáku, jsem se s ní začal učit češtinu. Nebyla v ní žádná hvězda, ani nečetla žádný knížky, což si já nedovedl představit. Někdy jsem se nestačil divit. Navíc se kvůli tomu na mě zlobila, ale já chtěl jenom to, aby udělala maturitu. Někdy mě hrozně štvala a taky jsme se několikrát kvůli tý češtině pohádali. Já si nechal nadávat, protože jsem chtěl, aby se to prostě naučila. Má trpělivost byla takřka bezedná, má hloupost nebetyčná. A to jsem ještě ani nevěděl, že u tý její maturity budu coby přísedící...

Přišlo jaro a já se Zdeňkou, kterou jsem na tom památným chorvatským zájezdu pasoval na svou *adoptivní maminku*, jel na výzkumnou cestu do Litvy – podívat se na organizaci, která se chtěla a mohla stát po Dánech dalším partnerem pro výměnný pobyty. Byli jsme z toho docela nesví, protože jednak to byl bejvalej Sovětskej svaz a nikdo tady pořádně nevěděl, jak to tam vypadá, jednak jsme měli jet vlakem přes Polsko a celkem třikrát přestupovat, konečně ti lidi nás třeba nemuseli ve Vilniusu na nádraží vůbec čekat. Cesta dopadla dobře, nic nám neujelo, správně jsme přestoupili a

začínalo to vypadat jako prima výlet, navíc zadarmo. Pořád jsem se díval ven na Polsko. Vlakem tam jezdili snad všichni, vagóny byly natřískaný jak někde v Indii. Občas k vlaku připojili nějaký vagóny, občas nějaký odpojili – jednou zapomněli zamknout ty poslední dveře a já si je otevřel a fotil ven rychle ubíhající koleje. „Skoč ven,“ říkalo mi něco... „Skoč!“ Ale já neskočil.

A čím dál jsme byli na východě, tím víc jsme si říkali, jaký to asi bude v Litvě, když ve východním Polsku to vypadá jak před 50 lety a navíc jak po nějaký válce. Měli tam třeba komplet vyhořelý nádraží zarostlý docela velkýma břízama, takže to nebyl čerstvej požár; a vedle stála buňka, kde se prodávaly lístky. A hotovo – žádný opravy. Shořelo – nemáme. Tečka. Bůh dal, bůh vzal. Místo nádraží buňka. Na hranicích brána a pohraničníci se samopalama. Přehrabovali nám kufry. Bylo to psycho – tohle že jsou sousedi krácející do EU? Kdepak, to byla železná opona. Možná nějaký skanzen, ale nepříjemný to bylo fakt hodně.

V Litvě to vypadalo možná líp než u nás, žádnéj SSSR. Pořádek, fajn lidi, který neměli rádi Rusko a ruštinu (není a nebylo divu), prostě hezká země. Psal jsem o tom Denise SMS (už měla od Vánoc mobil), ale odpověděla mi jenom někdy, trochu se mi zdálo, že se vymlouvá a moc o moje zprávy z dálky nestojí – a přitom já jsem za ty zprávy utratil asi 800, protože jedna stála 18 korun... Všechno jsme tam dohodli, hodně viděli. V Kaunasu se nesmělo na hlavní ulici kouřit. Asi za 3 dny jsme jeli domů. S Litevcema kamarádíme pořád. Je to dobrá země a ta jejich sovětská zkušenost z nich dělá lidi nám daleko bližší, než jsou Dánové, který si v tom západním blahobytu žijou dýl, než si můžou mladší lidi vůbec pamatovat, což je trochu degeneruje. Ale my do toho bezpochyby dospějeme taky. Taky zblbneme, žádnéj strach. Bude to určitě brzo.

Pak byly maturity. D# to zvládla, i když s odřenýma ušima a mně u toho jejího zkoušení bylo divně, protože jsem si říkal, jak je to celý uhozený. Chodím s ní (a nejen to) a teď ji mám zkoušet... Na maturitním večírku v Roztokách už jsme byli normálně spolu – a to bylo taky naposled, což jsem opět zjistil samozřejmě až zpětně. Cestou domů jsem vezl 2 poměrně zkárovaný kolegyně, jedna z nich hrozně hulákala a já měl chuť ji vyhodit z auta, ať si jde pěšky. Já tam nepil, měl jsem auto, D# se taky docela mírnila (ona vlastně vůbec pila málo). Večírek to byl zvláštní – přestože jsem tam mohl být s D# už naprosto otevřeně, necítil jsem se tam dobře. Moc lidí, moc pití, moc keců – a já. To je nerovnej boj.

Pak byly poslední prázdniny, co jsme byli spolu. Jeli jsme do Chorvatska až dolů k Dubrovniku a bylo takový vedro, že jsem v noci vůbec nemohl spát. V jednom kuse psala nějaký pohledy, ale nechtěla mi říct, pro koho jsou. To já žádný tajemství neměl. Taky jsme se dost hádali a jeden den se mnou nepromluvila od rána do večera ani slovo proto, že jsem chtěl jet na výlet, dokonce

jsem ho celej zaplatil, abysme taky něco viděli. Jenže ona se chtěla opalovat a byla hrozně dotčená, že 1 den nebude na pláži. Začalo to celý bejt úplně na levačku. Tenhle zájezd se teda fakt moc nepovedl.

D# na mě měla pořád míň a míň času a už jsem jí taky nevidal ve škole. Za pár dní po začátku nového školního roku na VŠ, teda někdy v říjnu (začala studovat nějakou pofiderní soukromou vysokou, kde se titul víceméně kupuje), mi během nějaký nesmyslný ranní hádky řekla, že se mnou končí. A že mě vlastně celou dobu podváděla s nějakým klukem na chatě a taky – v době naší litevské cesty – s Lubošem, což byl její spolužák a ke mně se vždycky choval jako rektální alpinista neboli řiťolezec. Je holt dobrý mít na svý straně učitele, kterej mě zkouší u maturity, že jo? No a že hlavně chce chodit s nějakým spolužákem z tý svý školy, s kterým stejně vlastně už chodí a chce na něj mít víc času. Byl to ten, na kterýho hrozně nadávala po nějakým seznamovacím večírku – že hrozně chlastá, žvaní nesmysly a tak. Z jejího vyprávění vyšel jako totální hovado. Jenže věc se měla evidentně jinak. Od té doby si myslím, že je u některých ženských jedno, co o nějakým chlapovi vykládají – že podstatný je to, že o něm melou prakticky neustále.

Rozchod probíhal velmi zvláště a kupodivu – v hospodě. Dokonce vím, v který – Bruska to ale nebyla. Tedy vlastně ta celá akce začala, když u mě naposledy spala. Řekla mi všechny ty věci, jak mi zahýbala a tak dále. To mi říkat nemusela, protože mi tím zpětně otrávil asi všechno, co jsme spolu zažili, i když hodně toho bylo taky hezkýho a já ji měl fakt rád. U ní si tak jistej nejsem, ale to je už dávno jedno. Jen jsem to poslouchal a pak ráno šla domů. Místo pozdravu a nějakýho „díky, bylo to fajn, ale už nemůžu“ mi řekla něco hnusnýho, co jsem už radši zapomněl. Ba ne, nezapomněl. Ale psát to sem nebudu.

Večer jsme se ještě sešli v tý hospodě – jako že se rozloučíme. Tuhle pitomost nevymyslel nikdo jinej než já sám. Kdyby to bylo na ní, určitě by už nepřišla, aspoň podle toho, co mi řekla ráno u branky. Chvíli se mnou poseděla tak nějak ze slušnosti nebo proč, nechala za sebe zaplatit a pak řekla, že nejede domů, ale za ním. Najednou už nemusela předstírat, jak má málo času a pořád se musí učit. Jeli jsme spolu tramvají na Strossmayerovo náměstí. Tam vystoupila, řekla ahoj, pohodila hlavou a nastoupila do stříbrný oktávky, která tam už čekala. Od té doby jsem jí neviděl. Ani třeba z tramvaje nebo tak. Některý lidi mi říkali, že ji viděli, ale já nikdy. Stejně bych jí neměl co říct, ani ona mně ne. Byl to uzavřenej příběh. Nelituju ho, to ne. Všechno špatný je k něčemu dobrý. Všechno dobrý je k něčemu špatný. Všechno je k něčemu.

Mimochodem – potom, co odjela, se mi za žádnou cenu nechtělo domů. Návrat domů po rozchodu jen zdůrazňuje porážku – asi jako když závodníka přitáhnou v úplně zdemolovaným autě do garáže. Nic moc. Už jsem se v tom pomalu vyznal; byla tady naděje, že se stanu rozchodovým profíkem. Ale měl jsem řešení, i když nečekaný a překvapivý i pro mě. Když už jsem byl v těch

Holešovicích... zavola jsem P#. Byla doma a řekla, že můžu přijít. A tak jsme spolu naposled poslouchali desky, naposled jsem byl v tom bytě. Nechtěl jsem nic vracet, stejně jsem věděl, že by to nemělo cenu a krom toho že mě přece nechce. Dva definitivní konce, dvakrát „naposled“ za jedinej večer – jako šampon 2 v 1. Před P# jsem si nemusel na nic hrát. Už ne. Bylo pozdě na všechno. I na hlasitou hudbu, jak se píše v jedny knížce, a tak jsem docela potichu hrál na její klasickou kytaru s nylonkama a bylo to sice beznadějný, ale takový bezpečný. Byla tma a já hrál a brečel nad vším tím, co se mi nepovedlo. Bylo toho dost. Dost na písničku, na film, na román... Brečel jsem nad sebou. Za tenhle večer jsem jí ani nepoděkoval.

Maratonec

Říkala jsi slůvka
že jsem něhou dech ztrácel
a do knížek jsem básně
chodil krást
Chybělo tak málo
když jsem na polštáři
nacházel tvůj vlas
každé ráno

Chybí mi tvůj dech
i když už dávno nevím jak chutná
Maratonský běh
a nikde žádný cíl...

Není žádný důvod
být smutný nebo vážný
i když příliš často
vzpomínám
Šeptám cizí jména
a pak po chodnicích
běžím zase sám
ten svůj závod

Potkávám ty pány
co ti domů nosí růže
a přísahám že vůbec
nežárlím
Už jsem jenom známý
co sleduje tvé kroky
z povzdálí
Jsem jen známý...

No jo. Ta písnička není o D#. Kdepak.

Tenhle konec s D#, byť mi nebyl lhostejnej, jsem si ale zas tak moc nebral. I ztráty lze porovnávat. Tahle nebyla z těch osudových. Bylo to nepříjemný, to jasně, ale musel jsem si přiznat několik věcí. Nemiloval jsem D#, i když jsem si to nějakou dobu myslel. Že nemilovala ona mě, to bylo nad slunce jasné. Byla se mnou snad jen ze zvědavosti (napřed), pak z nějakých prestižních důvodů (každá holka prostě nechodí s učitelem, že) a možná taky kvůli maturitě (pak) a nakonec mě hodila přes palubu jako nějakou nepotřebnou veteš.

Jen mi vadilo, že jsem za blbce a paroháče. Že jsem se s ní nerozešel sám a už dávno, protože vždycky má lepší pocity iniciátor rozchodu, ne oběť. Já přece dávno věděl, jak to dopadne – možná od samého začátku. Jenže komu není rady... Já nejsem ten, kdo opouští, já jsem ten druhý – ten opouštěnej. Celému světu to bylo víceméně jedno nebo na to brzo zapomněl. Tohle všechno je totiž typická zbytečná informace. Za takovou nikdo nedá ani zlámanou grešli. Ani já ne.

Bylo třeba vzchopit se a vyrazit za dalšími porážkami. Už jsem v tom uměl chodit. Už jsem byl docela velký kluk.